

РЕШЕНИЕ

№ 2731

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11851** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.124 ЗДСл.

Образувано е на основание постъпила жалба от М. Г. Н. от [населено място], с която е оспорил Заповед №2/01.10.2021 г. на Председателя на Български институт по метрология /БИМ/, с която на основание чл.67, ал.4 и чл.82а ЗДСл е върнат, считано от 01.10.2021 г., от длъжността „Началник отдел“ на длъжността „Главен експерт“ в отдел ПАДЧР, Дирекция „Административно обслужване“ в БИМ, като му е определена основна заплата в размер на 1800 лева. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, същата не е мотивирана и не е спазена установената форма за съдържание, издадена е в разрез с общовалидните принципи за „посредственост и предвидимост“ по смисъла на чл.13 АПК, като е нарушен и принципа на съразмерност по чл.6 АПК и е издадена в несъответствие с целта на закона. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата, в съдебно заседание и в представени писмени бележки, се иска отмяната на оспорения акт. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът Председателя на Български институт по метрология, чрез процесуалните си представители в съдебно заседание адв. С. С. оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Излага съображения за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира присъждането на разноски.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от административната преписка по издаване на оспорения акт.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със Заповед №4/28.02.2020 г. на И.Д. Председателя на БИМ М. Г. Н. е бил назначен на длъжността „Главен експерт“, с ранг „V“ старши в Д „ОА“, отдел „Правно-административни дейности и човешки ресурси“ в БИМ, считано от 01.03.2020 г.

На основание чл.82а, ал.1 ЗДСл и подадено от него на 16.03.2020 г. заявление, със Заповед №1/17.03.2020 г. служителят е преназначен, считано от 17.03.2020 г. на длъжност „Началник на отдел“, отдел ПАДЧР, Дирекция ОА в БИМ със срок 31.12.2022 г.

С оспорената в настоящото производство Заповед №2/01.10.2021 г., същият е върнат, считано от 01.10.2021 г. на длъжността „Главен експерт“ в Д „ОА“, отдел „Правно-административни дейности и човешки ресурси“ в БИМ. В заповедта е посочено, че е издадена на основание чл.67, ал.4 и чл.82а ЗДСл и съгласно Заповед №А-244/29.09.2021 г. на Председателя на БИМ. Последната заповед е приложена към преписката и от същата е видно, че на основание чл.7, ал.1, т.22 от Устройствения правилник на БИМ и във връзка с чл.82а ЗДСл считано от 01.10.2021 г. е отменена Заповед №37/28.12.2018 г. и е прекратено преназначаването по чл.82а ЗДСл на З. Е. Х. на длъжността „Главен секретар“. От съдържанието на тази заповед не се установява връзката ѝ с процесната. Предвид това и с оглед изявленията на процесуалния представител на ответника в проведеното открито съдебно заседание на 16.02.2022 г. и по негово искане съдът указа на ответника да представи относимите към спора доказателства, за които твърди, че липсват към административната преписка. Въпреки това такива не бяха представени и по изрично искане на процесуалния представител на страните в съдебното заседание, проведено на 13.04.2022 г. съдът обяви съдебното дирене за приключило. С оглед непредставянето на доказателства от ответника, въпреки дадената му възможност, съдът приема за недоказана връзката между цитираната като основание за издаване на процесната заповед Заповед №А-244/29.09.2021 г. на Председателя на БИМ и Заповед №2/01.10.2021 г., предмет на настоящото производство. Не се установи от ответника, в чиято тежест е, каква длъжност е заемал служителят З. Х. преди преназначаването му на длъжността „Главен секретар“, както и че след прекратяване на преназначаването е върнат на тази длъжност. Изводи в тази насока не могат да се направят от представените от ответника доказателства, тъй като в Заповед №А-244/29.09.2021 г. не е посочено след прекратяване на преназначаването на служителя дали и на коя длъжност е върнат.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата не е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, но доколкото в оспорения акт не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на оспорване, приложима е разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК, според която разпоредба в такава хипотеза срокът се удължава на 2 месеца. Оспорената заповед е връчена на 20.10.2021 г., а жалбата е подадена в съда на 19.11.2021 г., при което срокът по чл.140, ал.1 АПК е спазен. Жалбоподателят е надлежна страна, като адресат на оспорения акт, който е неблагоприятен за него. Предвид това жалбата му е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, съдът я намира и за ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на

представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът приема, че Заповед №2/01.10.2021 г., с която оспорващият е върнат от длъжността „Началник отдел“ на длъжността „Главен експерт“ в отдел ПАДЧР е издадена от компетентен орган - Председателя на БИМ. Съгласно чл.7, ал.1, т.29 от Устройствения правилник на БИМ, Председателя на института утвърждава структурата на административните звена и длъжностното разписание на Института, назначава държавните служители и променя и прекратява служебните правоотношения с тях, сключва, променя и прекратява трудовите договори с лицата, работещи по трудови правоотношения. Следователно същият е орган по назначаването и като такъв е компетентен да издаде акт от вида на процесния.

При издаването на тази заповед е спазена установената писмена форма, но съдът приема, че не е спазено изискването за съдържание на издадения административен акт. Актът не съдържа всички необходимите реквизити, съобразно изискването на чл.59, ал.2 АПК. Доколкото се установи, че оспорващият е бил преназначен на длъжността „Главен експерт“ със срок 31.12.2022 г., а с процесната заповед е върнат на заеманата преди преназначаването длъжност, следва извода, че преназначаването му е предочно прекратено. Диспозитив за прекратяване на преназначаването липсва в процесната заповед. Съдът намира, че доколкото срокът на преназначаването не е бил изтекъл към датата на издаване на заповедта, то за да е валидно прекратено преназначаването следва да е налице изрично изявление на органа по назначаване в тази насока, каквото в случая липсва. Дори да се приеме, че това нарушение не е от категорията на съществените, доколкото от изявлението „връщам“, посочено в оспорения акт може да се изведе извод, че инкорпорира в себе си волеизявление за прекратяване на преназначаването, то в заповедта липсват достатъчно ясни основания за това. Като основание за издаването ѝ са посочени разпоредбата на чл.82а ЗДСл и Заповед №А-244/29.09.2021 г. на председателя на БИМ, без да са посочени конкретни фактически основания за издаването ѝ. В действителност няма пречка мотивите на акта да се съдържат в друг съпътстващ документ, издадени преди процесния и свързани с неговото издаване ./ В този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. В цитираната като основание за издаване на процесната заповед обаче Заповед №А-244/29.09.2021 г. не се съдържат такива, тъй като със същата е прекратено преназначаването на друг служител за длъжността „Главен секретар“ и от съдържанието ѝ не може да се изведе извод за връзка с процесния казус. Предвид това съдът приема, че в оспорения в настоящото производство акт липсват конкретни фактически основания за издаването му, което препятства съда да извърши проверка за неговата материална законосъобразност. Затова и липсата на мотиви е нарушение от категорията на съществените, които обуславят отмяна на акта.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не се установи служителът да е уведомен за започналото производство, но такова уведомяване не се изисква от закона, тъй като в случая за прекратяване на преназначаването неговата воля няма значение. Предвид изложеното, съдът приема, че при издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяната ѝ на процесуално основание.

Допуснатите нарушения във формата на акта, посочени по-горе, водят до извод и за неговата материална незаконосъобразност. С оспорения в настоящото производство акт служителят е върнат на длъжността, която е заемал преди преназначаването му преди да изтече определения в заповедта за преназначаване срок – 31.12.2022 г. От съдържанието ѝ съдът прие, че може да се изведе извод за предсрочно прекратяване на преназначаването. Съдът счита, че органа по назначаването разполага с правомощие да прекрати предсрочно преназначаването когато са налице основания за това. В случая се твърди от ответника, че преназначаването е прекратено тъй като с цитираната в оспорения акт Заповед №А-244/29.09.2021 г. е прекратено преназначаването на служителя, който е заемал преди това тази длъжност. Съдът прие обаче, че от представените в хода на процеса доказателства не се установи това. Липсват доказателства, че служителят З. Х., чието преназначаване е било прекратено със Заповед №А-244/29.09.2021 г. преди преназначаването му е заемал иманно длъжността, на която е бил преназначен оспорващия. В самата заповед №А-244/29.09.2021 г. не е изрично посочено на коя длъжност следва да се върне този служител след прекратяване на преназначаването му на длъжността „Главен секретар“. Предвид това недоказан остана факта, че за органа по назначаването е било налице основание за издаване на процесната заповед. В тежест на ответника, съобразно разпоредбата на чл.170, ал.1 АПК, е да установи съществуването на фактическите основания за издаване на оспорения акт. От една страна, както се прие по-горе, фактическите основания не са изложени в пълнота в оспорената заповед. Въпреки това указания и възможност за това са му предоставени от съда в проведеното на 16.02.2022 г. открито съдебно заседание, но доказателства в тази насока не са представени, като изрично е заявено от процесуалния му представител, че няма искания и не желае отлаане на делото за представяне на доказателства. Следователно недоказана остана причината, поради която е издадена оспорената в настоящото производство заповед, което води до извода за материалната ѝ незаконосъобразност.

Следва да се посочи, че прекратяването на преназначаването на държавен служител и връщането му на длъжността, която е заемал преди преназначаването е годно основание за прекратяване на преназначаването на служителя, който заема тази длъжност. Без значение е дали актът за прекратяване на преназначаването е оспорен по съдебен ред, тъй като разпоредбата на чл.124, ал.2 ЗДСл предвижда, че обжалването не спира изпълнението. Следователно, в случая ако беше доказано, че служителят З. Х. преди преназначаването му на длъжността „Главен секретар“ е заемал длъжността „Главен експерт“ в Дирекция ОА, ПАДЧР в БИМ и че същият е върнат на тази длъжност след прекратяване на преназначаването му, оспорената в настоящото производство заповед щеше да е материално законосъобразна. Но за да е законосъобразен един такъв акт следва да са установени всички относими към издаването му факти, което не е сторено в настоящото производство.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е основателна, при което оспорената в настоящото производство заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна. При този изход на делото основателна се явява претенцията на процесуалния представител на оспорващия за присъждане на направените разноски, съобразно представения списък. Видно от приложения договор за адвокатска защита и съдействие договореното възнаграждение по настоящото дело е в размер на 700 лева, които са изплатени от оспорващия на адвоката в брой. Това доказателство в случая

съдът приема за достатъчно, за да установи плащане в посочения размер. Доколкото съдът прие жалбата за основателна ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, в случая Български институт по метрология, следва да бъде осъден да заплати на оспорващия разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №2/01.10.2021 г. на Председателя на Български институт по метрология, с която на основание чл.67, ал.4 и чл.82а ЗДСл М. Г. Н. е върнат считано от 01.10.2021 г. от длъжността „Началник отдел“, Дирекция „Обща администрация“, отдел ПАДЧР в БИМ на длъжността „Главен експерт“ в отдел ПАДЧР, Дирекция „Обща администрация“ в БИМ, като му е определена основна заплата в размер на 1800 лева.

ОСЪЖДА Български институт по метрология да заплати на М. Г. Н. от [населено място] деловодни разноски в размер на 700 /седемстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: